

Arrest

nr. 217 203 van 21 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 8 oktober 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 augustus 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 oktober 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

(Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.)

(Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. B. SOENEN en van advocaat . DECORDIER Carmenta & BRICOUT Tine, die verschijnt voor de verwerende partij.)

(Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X loco advocaat Mr. B. SOENEN en van advocaat . DECORDIER Carmenta & BRICOUT Tine, die verschijnt voor de verwerende partij.)

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS loco C. DECORDIER en T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/72, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dient de verwerende partij aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier te bezorgen, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat aan de verwerende partij op 8 november 2018 per drager tegen ontvangstbewijs een afschrift van het verzoekschrift werd betekend en dat zij ervan in kennis werd gesteld dat zij aan de griffie van de Raad binnen de acht dagen het administratieve dossier diende te bezorgen, eventueel met een nota met opmerkingen. De Raad stelt vast dat het administratieve dossier en de nota met opmerkingen laattijdig, namelijk per bode op 19 november 2018, werden afgegeven aan de griffie van de Raad.

Er dient derhalve toepassing te worden gemaakt van artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht worden, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. De onder punt 1 vermelde feiten zijn dan ook de feiten zoals weergegeven door de verzoekende partij.

Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, derde lid van Vreemdelingenwet wordt de buiten de termijn van 8 dagen ingediende nota met opmerkingen ambtshalve uit de debatten geweerd.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen geven in hun verzoekschrift de feiten van de zaak als volgt weer:

“3.1.

De verzoekende partijen hebben de Albanese nationaliteit en zijn van Albanese etnische origine. De verzoeker is van Drisht, Postribë. De verzoekster is van Gruemirë, Shkodër. De verzoekende partijen zijn met elkaar gehuwd in 2009. De kinderen zijn allen in België geboren.

3.2.

De verzoekende partijen zijn etnisch Albanezen en zijn met elkaar getrouwd in 2009. Zij wonen in België samen met hun minderjarige kinderen.

3.3.

Omdat de verzoeker niet in levensgevaar zou zijn, en in die omstandigheden geen gezin kon stichten, vluchtte hij uit Albanië op datum van 17/04/2010.

Verzoeker en zijn vrouw kwamen toe op 19/04/2010. Zij vroegen asiel aan op datum van 20/04/2010.

-3.3.1

Op datum van 17/02/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist om de verzoekende partijen niet te erkennen als vluchteling en om aan hen niet de subsidiaire bescherming te bieden.

Hiertegen werd hoger beroep ingediend.

-3.3.2

Op datum van 03/07/2012 werd het hoger beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgewezen (zie stuk 27).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ging niet in op de vraag of de verzoeker effectief in bloedwraak is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wees het beroep af omdat de Albanese autoriteiten het nodige zou doen om mensen in bloedwraak te beschermen (zie stuk 27)

- 3.3.3

Hier tegen werd administratief cassatieberoep ingediend. Dit beroep werd afgewezen door de Raad van State (zie stuk 28).

-3.3.4

De verzoeker woonde in Drisht tot 2005 en is daarna verhuisd naar Shtojiri (Golem), Rethina, Shkoder (Albanië).

In 2005 kreeg de verzoeker problemen omwille van een incident van verkeersagressie waarbij 2 neven van zijn vader B. en F. N. betrokken waren. Dit was op datum van 27/12/2005. Inderdaad, die dag wilden F. P. en zijn broer V. P. de wagen van B. en F. . met nummerplaat SH 1049 D inhalen.

B. N. liet dit inhaalmaneuver niet toe.

Hierdoor ontstond er ruzie.

Het escaleerde aangezien de volgende dag B. en F. N., samen met enkele op weg naar hun werk werden tegengehouden door de broers F. en V. P. en hun vader H. P.

De vader H. was razend.

De zoon F. had zich verscholen met een automatisch geweer achter een betonnen muur. De vader eiste van B. dat hij de wagen terug achteruit reed richting het dorp Drisht en eiste excuses.

B. had dit evenwel niet geaccepteerd.

Er kwamen personen tussen om de rust te doen weerkeren maar plots verscheen F. P. in een hoek en schoot.

Hij schoot hierbij een onschuldig persoon neer met name dhr. G. M., die hierbij gekwetst raakte.

F. N. verscheen toen met een pistool en schoot naar F. die gedood werd door een kogel in het hoofd.

F. N. werd verantwoordelijk gehouden door de Rechtbank van Shkoder. Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

Uit het vonnis blijkt dat hij veroordeeld werd wegens illegaal wapenbezit en dat hij door het parket van Shkoder niet vervolgd werd voor de doodslag omwille van het legitiem zelfverweer en dit overeenkomstig artikel 19 van de Strafwet.

Evenwel kon de familie P. zich niet met deze veroordeling verzoenen en zinde zij op bloedwraak.

Sindsdien zijn de beide families N. en P. met elkaar in bloedwraak verwikkeld en moeten de mannelijke familieleden van de familie N. uiterst voorzichtig zijn om niet gedood te worden door de familie P.

Ieder jaar stuurde de familie N. ten tijde van het Suikerfeest, bemiddelaars naar de familie P. om te bemiddelen doch iedere verzoening werd afgewezen.

Omdat de verzoeker niet langer in levensgevaar zou zijn, en in die omstandigheden geen gezin kon stichten, vluchtte hij uit Albanië op datum van 17/04/2010.

Via de grensovergang van Hani i Hotit reisde de verzoeker illegaal naar België alwaar hij op datum van 19/04/2010 aankwam.

Op datum van 20/04/2010 vroeg hij asiel aan in het bijzijn van zijn vrouw.

-3.3.5

Op datum van 30/07/2012 werd door de verzoekende partijen een verzoek tot verblijfsmachtiging ingediend overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet.

De woonstcontrole was positief.

Op datum van 13/06/2013 werd een beslissing van onontvankelijkheid in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet genomen.

3.4.

Op datum van 24/04/2018 werd een humanitaire regularisatieaanvraag ingediend op basis van het art. 9bis Vw.

Op datum van 20/08/2018 werd de aanvraag onontvankelijk bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Deze beslissing werd betekend op datum van 06/09/2018

Huidige beslissing maakt het voorwerp uit van huidige verzoekschrift tot schorsing en annulatie."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partijen op 19 april 2018 een aanvraag indienden om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 augustus 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de volgende personen:

N., Y., geboren te Shkoder op X (R.R.nr. (0) X),

+ echtgenote:

N., V., geboren te Gruemire op X (R.R.nr. (0) X),

optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige kinderen:

N., A. geboren te Sint-Niklaas op X (R.R.nr. (0) X),

N., A. geboren te Bornem op X (R.R.nr. (0) X),

N., A. geboren te Gent op X (R.R.nr. (0) X),

Nationaliteit: Albanië,

Adres: (...),

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkenen dd. 19.04.2018, en na indiening, gevolgd door een positieve adrescontrole op 24.04.2018, waarvoor op 27.04.2018 een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie, waaronder de duur van hun verblijf en de scholing van hun minderjarige kinderen in België, hun werkwillegheid en de effectieve tewerkstelling, het gevolgd hebben van een inburgeringscursus maatschappelijke oriëntatie, hun kennis van de Nederlandse taal, en hun vrienden – en kennissenkring, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De betrokkenen wisten dat immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure aangevat op 20.04.2010 en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De bevoegde asielinstantie, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (afgekort tot CGVS) was van oordeel dat de aangehaalde feiten weinig aannemelijk waren en bovendien wees ze op de tegenstrijdigheden in hun asielrelaas. Uiteindelijk werd hun asielaanvraag volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 06.07.2012 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hen subsidiaire bescherming te verlenen.

Ondanks deze weigeringsbeslissing, houden de betrokkenen tot op heden vol dat ze vrezen om terug te keren naar het herkomstland, waarbij ze verwijzen naar het reeds gekende en gecontesteerde asielrelaas met voorlegging in bijlagen van o.a. een

- getuigenis dd. 12.01.2010 afgelegd door “le Chef du village” en door “le maire du village” waarin gezegd wordt dat de betrokkene gevaar loopt daar de families niet verzoend konden worden, en een

- getuigenis dd. 18.01.2010 vanwege “Le président” en “Le vice président de l’association des missionnaires de la paix en Albanie” stellende dat de familie van de betrokkene zich bedreigd voelt door een andere familie in het kader van bloedwraak.

Ze voegen hieraan toe dat mijnheer na de weigeringsbeslissing “een geloofwaardige verklaring (heeft) verkregen” doch nu op basis daarvan geen nieuwe asielaanvraag indient, omdat dit “geen nut” zou hebben daar de asielinstanties van oordeel zijn dat zijn eigen autoriteiten voldoende bekwaam zijn om “effectieve bescherming” te bieden. Hieraan kan onze dienst weinig toevoegen.

Het is bovendien zo dat het geen nut heeft om in dergelijke omstandigheden een bewijsstuk aan te brengen dat van toepassing is op een reeds weerlegd asielrelaas. Nergens uit blijkt dat er zich nieuwe feiten zouden hebben voorgedaan sedert de afsluiting van hun asielprocedure, te meer daar de betrokkenen het land niet verlaten hebben en niet teruggekeerd zijn. Bijgevolg kan hun beweerde vrees voor een terugkeer niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid, noch als schending van

art. 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (afgekort tot EVRM), noch als schending van art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de E.U. Geheel ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat het de betrokkenen vrijstaat om zich elders in het herkomstland te vestigen, of in een derde land, en dat ze helemaal niet verplicht worden om terug te keren naar de regio vanwaar ze afkomstig zijn.

Na de definitieve afsluiting van hun asielprocedure werd het eerder aan hen afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 06.08.2012 hen betekend dd. 09.08.2012, opnieuw uitvoerbaar. Op 23.04.2014 werd hen dientengevolge een 1ste verlenging toegestaan op dit bevel, uiteindelijk tot 29.06.2014, wegens de zwangerschap van mevrouw. Op 18.06.2015 werd hun beroep tegen dit BGV verworpen door de RVV.

De duur van de asielprocedure – namelijk zo'n 2 jaar 2 maanden en 16 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De betrokkenen verkozen echter om geen gevolg te geven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en verblijven sedertdien op irreguliere wijze in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Op 30.07.2012 werd een verblijfsaanvraag ingediend op grond van art. 9 bis. Op 27.05.2013 werd een onontvankelijke beslissing genomen. Vervolgens werden de betrokkenen opnieuw het voorwerp van een BGV met een termijn van 30 dagen, hen betekend dd. 13.06.2013.

Opnieuw hebben de verzoekers zich moedwillig verder genesteld in het Rijk waarbij ze hun kinderen alhier naar school lieten gaan. Zodoende pogen ze de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hun niet in dank kan worden afgenomen.

Zij stellen aldus hier lang te verblijven gewag makend van "het criterium van de redelijke termijn," dat hun 3 kinderen alhier geboren werden en hier school lopen, wat gepaard gaat met sociale verankering, en daarbij doen ze beroep op art. 8 EVRM en de art. 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de E.U. Ze wijzen op het hoger belang van de kinderen en art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de E.U. als ook art. 22 bis van de Grondwet en het General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (o.a. dat naar de mening van de kinderen dient gepeild te worden), terwijl de band die de kinderen hebben met hun herkomstland flinterdun zou zijn aangezien ze nooit in Albanië waren, dat het oudste kind schoolplichtig is en geen Albanees kan lezen en schrijven terwijl spreken moeizaam gaat, de jongste kinderen zouden helemaal geen Albanees kennen, dat zij onderling in het Nederlands communiceren gezien ze hier hun leven lang woonden en hun vriendenkring en hun leven op school Nederlandstalig is. In deze context wordt de getuigenis van de schooldirecteur voorgelegd, waarin onder andere te lezen staat dat de kinderen niet over een Albanees paspoort beschikken, dat ze zijn opgevoed in een verdraagzame wereld waar er gelijkheid van geslachten heerst en er geen onderscheid bestaat tussen mensen wat betreft hun etnische, nationale of godsdienstige kenmerken.

De kinderen werden in België geboren maar dat verandert niets aan hun verblijfstoestand, daar ze in dezelfde irreguliere verblijfstoestand verkeren als hun ouders. Ze hebben de nationaliteit van hun ouders, al is het wel zo dat hun ouders hen dienen in te laten schrijven in de ambassade van hun thuisland, waarbij ze een aanvraag kunnen indienen tot het bekomen van paspoorten voor hun kinderen.

Het is inderdaad zo dat de kinderen in België school hebben gelopen. Dit toont enkel aan dat hun recht op onderwijs niet geschonden werd, ondanks de irreguliere verblijfstoestand waarin hun ouders hen gebracht hebben. Die scholing betreft voor zover bekend geen buitengewoon onderwijs. Er wordt niet aangetoond dat ze in het herkomstland hun onderwijs niet zouden kunnen verderzetten. Hun advocaat stelt dat het Albanees niet de hoofdtal is van de kinderen. Het is juist een voordeel voor kinderen dat, wanneer ze nog klein zijn, zij de kans krijgen om meerdere talen aan te leren. Het is algemeen geweten dat in de leefwereld van kleuters en lagere schoolkinderen het onderscheid tussen de geslachten of etnische, nationale of godsdienstige kenmerken minder leeft. Dit wordt echter anders bij het ouder worden, wanneer jongeren bewust op zoek gaan naar de eigen identiteit. Het gaat hier niet om

jongelingen die hier hun hele scholing doorlopen hebben en die de beslissende jaren van de puberteit, inzake het vormen van een eigen identiteit, hier hebben doorgebracht en reeds hechte sociale bindingen hebben. In casu betreft het nog zeer jonge kinderen, van wie tijdens schooljaar 2016-2017 één kindje in de kleuterklas zat, ééntje in het eerste leerjaar en ééntje in het tweede leerjaar, zodat redelijkerwijze van hen verwacht kan worden dat ze zich vrij gemakkelijk zullen kunnen aanpassen. Men mag aannemen dat zij kunnen rekenen op de ondersteuning van hun ouders die zelf de taal van hun thuisland voldoende machtig zijn om de nodige ondersteuning aan te bieden. Het gezin kan van de grote schoolvakantie gebruik maken om naar het herkomstland terug te keren, zodat de kinderen een verse start kunnen maken en in België hun schooljaar niet dienen te onderbreken.

De betrokkenen wijzen op hun vrienden – en kennissenkring met toevoeging van steunbetuigingen. In deze context dient bovendien opgemerkt te worden dat de verzoekers wel hun best doen om hun sociale bindingen in België in de verf te zetten, maar dat ze daarbij geen melding maken van de bindingen met hun herkomstland, die mogelijks sterker zijn gezien de familiale aard ervan. Bij hun asielaanvraag hebben de betrokkenen dd. 22.04.2010 immers zelf verklaard dat hun ouders, zijnde de grootouders van hun kinderen, haar 2 broers en 3 zussen en zijn zus achtergebleven zijn in het herkomstland. De betrokkenen zelf zijn geboren en getogen in het herkomstland en hebben daar decennialang verbleven, zodat ze, indien gewenst, contact kunnen opnemen met kennissen en vrienden van vroeger. De kinderen kunnen daarenboven in het thuisland nieuwe vriendjes maken.

Nergens uit blijkt dat hun rechten geschonden worden bij een terugkeer. Wat de hoorplicht betreft, is het zo dat de procedure op basis van art. 9 bis een schriftelijke procedure is. Uit het verzoekschrift komen de belangen van de minderjarige kinderen voldoende aan bod, en zelfs indien dit niet zo zou zijn, dan nog wordt rekening gehouden met hun belangen. Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun ouders, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekers halen het gevolgd hebben van een verplichte inburgeringscursus maatschappelijke oriëntatie aan, waar ze aan toevoegen dat ze kennis hebben van de Nederlandse taal, waarbij ze attesten voorleggen van het niveau Breakthrough, dat zich op het overlevingsniveau situeert. Het is maar normaal dat ze zich tot op zekere hoogte integreerden, al was het maar om het leven voor zichzelf aangenamer te maken. De integratie vormt in casu echter geen buitengewone omstandigheid, daar ze de betrokkenen niet verhindert om terug te keren naar het herkomstland.

De betrokkenen wijzen op hun werkwillegheid, die onder meer blijkt uit het feit dat Fedasil de verplichting heeft opgegeven inzake de plaats van inschrijving daar mijnheer over zowel een arbeidskaart, als over een regelmatige interim arbeidsovereenkomst en een nettoloon hoger dan het leefloon beschikte gedurende een aantal maanden.

Verder wordt de effectieve tewerkstelling aangetoond aan de hand van loonfiches uit 2012. Het was de betrokkenen inderdaad toegestaan om tijdens de duur van hun asielprocedure te werken om hen aldus de mogelijkheid te geven om voor het eigen levensonderhoud in te staan. Na de afgewezen asielprocedure en het bevel om het grondgebied te verlaten, was het hen echter niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Bijgevolg kan het element van tewerkstelling, dat zeer beperkt was in de tijd, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekers voor hun overleven leunen op de medemens en kleding en voeding bekomen van "Vluchtelingen Ondersteuning Sint-Niklaas." De betrokkenen kunnen echter sedert de weigering van hun asielaanvraag, die ten gronde werd behandeld, niet langer worden beschouwd als (kandidaat) vluchtelingen. Het kan niet de bedoeling zijn dat zij ten laste zijn van de samenleving.

Evenmin vormt hun geregistreerde huurcontract en het nakomen van de huurverplichtingen een buitengewone omstandigheid, daar het maar normaal is, dat wanneer men een contract aangaat, dat men ook de verplichtingen ervan nakomt. In casu gaat het om een renovatiehuurcontract. De betrokkene toont aan dat hij in België de kans kreeg om een beroepsopleiding manueel dekkend schilderswerk, schilder-decorateur te volgen (dd. 08.04.2011) tijdens de duur van zijn asielprocedure, in afwachting van een beslissing desbetreffende, en hij legt tevens een getuigschrift voor van Nederlands op de opleidingsvloer tijdens de module schilderen en behangen. Door gebruik te maken van de geboden kansen wat betreft de opleiding, heeft hij op die manier de huurverplichtingen kunnen nakomen, door zijn arbeid bij de renovatie van de woning die het gezin huurde, tijdens de jaren van

irregulier verblijf. Dit kan niet echt de bedoeling zijn, aangezien de betrokkenen moedwillig verzaakten aan de wettelijke verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten ingevolge het betekende bevel. Hoe dan ook, de betrokkene kan de aangeleerde vaardigheden met zich meenemen naar het herkomstland.

Geen van beiden toont aan dat ze in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om in te staan voor de levensbehoeften van het gezin. Niets verhindert de betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst. Het staat hen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Niets verhindert de betrokkenen om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden die de verzoekers zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekers stellen nog dat ze zich zouden moeten wenden tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, een land waar ze geen verblijfsrecht hebben, terwijl ze in België woonachtig zijn en hier reeds pogingen hebben ondernomen om hun verblijf te regulariseren. Dit argument vormt geen buitengewone omstandigheid daar hun landgenoten zich ook dienen te wenden tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije. De wet stelt woordelijk:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.” België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. De betrokkenen dienen de desbetreffende wetgeving te respecteren.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De verzoekers bouwen de hele redenering rond het immense nadeel dat dit voor hen oplevert, terwijl zij, het bedoelde voordeel slechts bekomen hebben ingevolge een binnenkomst en een verblijf buiten alle wettelijkheid om volgend op een afgewezen asielaanvraag. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

De verzoekers argumenteren verder dat zij zich integreerden, zonder misbruik te plegen, met verwijzing naar arrestnr. 122.728 van de RVV dd. 18.04.2014. Het gelijkheidsprincipe lijkt hier niet van toepassing te zijn, gezien uit de door hun raadsheer geciteerde tekst uit dat arrest al onmiddellijk blijkt dat beide gevallen niet gelijkaardig zijn. In casu is er immers geen sprake van een langdurige periode van legaal verblijf.

Illegaal verblijf is wel degelijk een strafbaar feit.

Voorts brengt hun raadsheer het vertrouwensbeginsel naar voor met verwijzing naar de vernietigde instructies van 19.07.2009 terwijl er nog geen nieuw beleid werd bekend gemaakt en de bestuurlijke overheid bevestigde dat de criteria verder toegepast worden. We merken echter op dat de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing. De instructie werd vernietigd omdat de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde buiten werking werd gesteld, wat vanzelfsprekend niet toegestaan is. Bovendien kan men spreken van een schending van het gelijkheidsbeginsel door vreemdelingen met een gelijkaardige situatie die vóór en na 15 december 2009 een regularisatieaanvraag indienden, verschillend te behandelen. Een datum in een instructie kan geen objectief en redelijk verantwoord criterium zijn dat een verschil in behandeling rechtvaardigt. Na het

vernietigingsarrest van de Raad van State kondigde staatssecretaris Wathelet inderdaad aan de criteria van de vernietigde instructie toch verder te zullen toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid. Zodoende miskende hij het vernietigingsarrest van de Raad van State. Alhoewel de staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt met betrekking tot voornamelijk de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, mag hij deze discretionaire bevoegdheid toch niet gebruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen. In tegenstelling tot de criteria ten gronde, zijn de voorwaarden voor ontvankelijkheid wel degelijk bij wet bepaald. De instructies mogen dus niet worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden aan de wet toevoegt. Elke aanvraag dient op individuele wijze behandeld te worden, waarbij gekeken wordt naar de persoonlijke verdiensten van de betrokkene. In casu werden hierboven duidelijk de determinerende motieven opgegeven waarom de aangehaalde buitengewone omstandigheden redelijkerwijze niet aanvaard worden en de aanvraag dus onontvankelijk is wegens ontstentenis van buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt het gelijkheidsprincipe gehanteerd, zodanig dat vergelijkbare aanvragen met een zelfde soort beslissing worden afgesloten. Gezien de onontvankelijkheid van de aanvraag, kan niet verder worden ingegaan op de grond van de zaak zodat het niet relevant is om de vraag te stellen of de betrokkenen al dan niet ten gronde in aanmerking zouden komen voor de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Aldus is er geen schending van het vertrouwensbeginsel."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het hoger belang van het kind, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 22bis van de Grondwet.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel als volgt toe:

"4.1

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partijen als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van herkomst, de geboorte in België van drie kinderen, het feit dat er ook een schoolgaand kind bij is en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)"

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

4.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partijen zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il s'agit de démontrer qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

8.

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partijen hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van herkomst, de geboorte in België van drie kinderen, het feit dat er ook een schoolgaand kind bij is en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekende partijen kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende zo goed als onmogelijk om naar Albanië te gaan, zijnde :

Het langdurig ononderbroken verblijf;

De langdurige verblijfsprocedure;

De situatie in het land van herkomst;

De sterke integratie;

De geboorte in België van drie kinderen;

De aanwezigheid van een schoolgaand kind ;

De werkbereidheid.

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekers geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekers merken verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekers wensen deze hieronder te overlopen.

- 4.4.1.

Met betrekking tot het langdurig verblijf in België en integratie

De bestreden beslissing stelt dat verzoekers zich hebben geïntegreerd in illegaal verblijf en dat dit geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken:

“..”

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er geen gelijkenis is met het arrest van uw Raad nr. 122 728 van 18.04.2014 :

De verzoekers argumenteren verder dat ZIJ zich integreerden, zonder misbruik te plegen, met verwijzing naar arrestnr 122. 728 van de RVV dd. 18 04.2014. Het gelijkheidsprincipe lijkt hier met van toepassing te zijn, gezien uit de door hun raadsheer geciteerde tekst uit dat arrest al onmiddellijk blijkt dat beide gevallen niet gelijkaardig zijn. In casu is er immers geen sprake van een langdurige periode van legaal verblijf.

Illegaal verblijf is wel degelijk een strafbaar feit.

De verzoekers merken op dat deze redenering te kort door de bocht is. Hoewel het inderdaad zo, is dat een langdurige asielprocedure ipso facto geen recht geeft op verblijf, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat de verzoekers in die lange periode van legaal verblijf zich hebben geïntegreerd.

De duur van de asielprocedure kan weldegelijk aanzien worden als een periode van legaal verblijf.

De verwerende partij motiveert niet waarom het in casu niet zou gaan om langdurig legaal verblijf.

Het is voor de verzoekers onmogelijk om uit te maken waarom het door hen aangehaalde arrest niet op hen van toepassing zou zijn.

De verwerende partij motiveert niet waarom het in casu niet zou gaan om langdurig legaal verblijf.

Hun integratie is niet volledig het gevolg van hun eigen wil.

Dit gegeven maakt voor de verzoekers weldegelijk een buitengewone omstandigheid uit.

10.

- 4.4.2

Met betrekking tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije bevoegd voor Albanië

De bestreden beslissing weerhoudt het feit dat de verzoekers hun verblijfsmachtiging bij de bevoegde diplomatieke post in Bulgarije moeten aanvragen niet als buitengewone omstandigheid met de volgende motivering:

De verzoekers stellen nog dat ze zich zouden moeten wenden tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, een land waar ze geen verblijfsrecht hebben, terwijl ze in België woonachtig zijn en hier reeds pogingen hebben ondernomen om hun verblijf te regulariseren. Dit argument vormt geen buitengewone omstandigheid daar hun landgenoten zich ook dienen te wenden tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije. De wet stelt woordelijk: "Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd

worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland,' België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. De betrokkenen dienen de desbetreffende wetgeving te respecteren. De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De verzoekers bouwen de hele redenering rond het immense nadeel dat dit voor hen oplevert, terwijl ZIJ, het bedoelde voordeel slechts bekomen hebben ingevolge een binnenkomst en een verblijf buiten alle wettelijkheid om volgend op een afgewezen asielaanvraag. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

De verzoekers kunnen met een dergelijke motivering niet akkoord gaan.

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat de verzoekers geen verblijfsrecht hebben in Bulgarije noch onderdaan zijn van dat land.

Dit betekent dat ze als derdelanders een visum zouden moeten vragen aan de Bulgaarse overheid. De verwerende partij gaat er bijgevolg vanuit dat verzoekers probleemloos een visum zouden krijgen van de Bulgaarse overheid. Het is evident dat de Bulgaarse overheid daar discretionair over oordeelt. De verwerende partij kan zich niet in de plaats stellen van de Bulgaarse overheid.

De Raad van State heeft gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig person die geen misbruik maakt (RvSt, nr. 99.424,03/10/2001).

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat het bijzonder moeilijk is, voor de verzoekers om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, zonder onderdaan te zijn of verblijfsrecht te hebben in dat land.

De verwerende partij motiveert echter naast de kwestie door stellen dat er geen sprake is van de een wettig nadeel wanneer de integratie opgebouwd door een vreemdelingen zonder verblijfsrecht onderbroken wordt.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht door geen rekening te houden met het feit dat het voor de verzoekers bijzonder moeilijk is om naar Albanië terug te gaan om vervolgens een visum aan te vragen voor Bulgarije om tenslotte de verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde diplomatieke post.

11.

Er wordt niet gemotiveerd met betrekking tot het feit dat de verzoekers geen verblijfsrecht hebben in noch onderdaan zijn van Bulgarije.

- 4.4.3.

Met betrekking tot het gezinsleven

Met betrekking tot het gezinsleven stelt de bestreden beslissing het volgende:

Artikel 8 van het EVRM kan niet als een vrijgeleide beschouwd worden die de verzoekers zou toelaten om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke motivering.

Het gezins- en familieleven van de verzoekers en zeker van hun kinderen speelt zich af in België.

Verzoekers wonen samen met hun kinderen te (...).

De kinderen van de verzoekers hebben België nog nooit verlaten en hun gezins- en familielevens heeft zich altijd hier afgespeeld.

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verwerende partij haalt de rechtspraak van de Raad van State aan en stelt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de verblijfsreglementering geen schending is van art. 8 EVRM.

Dit is een loutere stereotype motivering.

De verwerende partij maakt geen belangenafweging op basis van de concrete elementen van het dossier nl. namelijk drie minderjarige kinderen die hier zijn geboren en België nog nooit hebben verlaten. Hun hele gezins- en familielevens heeft zich op het Belgisch grondgebied afgespeeld. Dit cruciaal feit wordt duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van artikel 8 EVRM.

4.4.4.

Met betrekking tot het hoger belang van het kind

Het belang van het kind dient de eerste overweging te vormen.

De bestreden beslissing stelt onterecht:

De kinderen werden in België geboren maar dat verandert niets aan hun verblijfstoestand. daar ze in dezelfde irreguliere verblijfstoestand verkeren als hun ouders. 2e het ten de nationaliteit van hun ouders, al is het wel zo dat hun ouders hen dienen in te laten scitunven in de ambassade van hun thuisland, waarbij ze een aanvraag kunnen indienen tot tiet bekomen van paspoorten voor hun kinderen, blz. 2/5

Het is inderdaad zo dat de kinderen in België school hebben gelopen, Dit toont enkel aan dat hun recht op onderwijs niet geschonden werd, ondanks de irreguliere verblijfstoestand waarin hun ouders hen gebracht hebben, Die scholing betreft voor zover bekend geen buitengewoon onderwijs, Er wordt niet aangetoond dat ze in het herkomstland hun onderwijs niet zouden kunnen verderzetten. Hun advocaat stelt dat het Albanees niet de hoofdtal is van de kinderen. Het is juist een voordeel voor kinderen dat, wanneer ze nog klein zijn, zij de kans krijgen om meerdere talen aan te leren. Het is algemeen geweten dat in de leefwereld van kleuters en lagere schoolkinderen het onderscheid tussen de geslachten of etnische, nationale of godsdienstige kenmerken minder leeft. Dit wordt echter anders bij het ouder worden, wanneer jongeren bewust op zoek gaan naar de eigen identiteit. Het gaat hier niet om jongelingen die hier hun hele scholing doorlopen hebben en die de beslissende jaren van de puberteit, inzake het vormen van een eigen identiteit, hier hebben doorgebracht en reeds hechte sociale bindingen hebben. In casu betreft het nog zeer jonge kinderen van wie tijdens schooljaar 2016-2017 één kindje in

de kleuterklas zat, eentje in het eerste leerjaar en ééntje in het tweede leerjaar. zodat redelijkerwijze van hen verwacht kan worden dat ze zich vrij gemakkelijk zullen kunnen aanpassen. Men mag aannemen dat zij kunnen rekenen op de ondersteuning van hun ouders die zelf de taal van hun thuisland voldoende machtig zijn om de nodige ondersteuning aan te bieden. Het gezin kan van de grote schoolvakantie gebruik maken om naar het herkomstland terug te keren, zodat de kinderen een verse start kunnen maken en in België hun schooljaar niet dienen te onderbreken.

De betrokkenen wijzen op hun vrienden - en kennissenkring met toevoeging van steunbetuigingen. In deze context dient bovendien opgemerkt te worden dat de verzoekers wel hun best doen om hun sociale bindingen in België in de verf te zetten, maar dat ze daarbij geen melding maken van de bindingen met hun herkomstland, die mogelijks sterker zijn gezien de familiale aard ervan. Bij hun asielaanvraag hebben de betrokkenen dd. 22.04.2010 immers zelf verklaard dat hun ouders, zijnde de grootouders van hun kinderen, haar 2 broers en 3 zussen en zijn zus achtergebleven zijn in het herkomstland, De betrokkenen zelf zijn geboren en getogen in het herkomst land en hebben daar decennialang verbleven, zodat ze, indien gewenst, contact kunnen opnemen met kennissen en vrienden van vroeger. De kinderen kunnen daarenboven in het thuisland nieuwe vriendjes maken. Nergens uit blijkt dat hun rechten geschonden worden bij een terugkeer. Wat de hoorplicht betreft, is het zo dat de procedure op basis van art. 9 bis een schriftelijke procedure is. Uit het verzoekschrift komen de belangen van de minderjarige kinderen voldoende aan bod, en zelfs Indien dit niet zo zou zijn, dan nog wordt rekening gehouden met hun belangen. Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun ouders, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partijen kunnen het hiermee onmogelijk eens zijn.

Overeenkomstig het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie dienen de belangen van de kinderen de eerste overweging te vormen.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt:

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.
2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC/C/GC/14) dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende:

- Mening van het kind ;
- Identiteit van het kind;
- Behoud van de familiale banden;
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;
- Kwetsbaarheid;

- Recht op gezondheid;
- Recht op onderwijs.

14.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de belangen van de minderjarige kinderen en baseert haar motivering op ongefundeerde beweringen en hypothesen. Bovendien wordt er een ongeoorloofd onderscheid gemaakt tussen kinderen op basis van hun leeftijd.

Met kwestieuze motivering betreffende de buitengewone omstandigheden wordt ook een beoordeling ten gronde gevoerd.

a) Aangaande de geboorte in België en de identiteit van de kinderen

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er een onderscheid bestaat tussen jongere en oudere kinderen wat betreft identiteitsvorming.

Hierdoor zouden jongere kinderen minder sociale bindingen hebben waardoor er van hen redelijkerwijze verwacht zou kunnen worden dat ze zich gemakkelijk zouden kunnen aanpassen in een land dat voor hen totaal vreemd is.

*De verwerende partij staft haar stelling met motivering dat dit alles 'algemeen geweten is'.
De verzoekende partijen vinden een dergelijke motivering niet ernstig.*

De verwerende partij stoelt haar motivering op blote beweringen en algemene hypothesen die bovendien niet gefundeerd zijn.

Het louter poneren van een algemene ongefundeerde stelling kan bezwaarlijk een afdoende en draagkrachtige motivering worden genoemd.

Met kwestieuze motivering betreffende de buitengewone omstandigheden wordt ook een beoordeling ten gronde gevoerd.

De verzoekers zetten daarentegen in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw concreet uiteen waarom de minderjarige verzoekende partijen geen band hebben met het land van hun ouders.

Ze doen dit verwijzende naar de concrete elementen van het dossier en voegen een verklaring toe van de directeur van de school van de kinderen.

De verzoekers wezen op het feit dat de minderjarigen nooit in Albanië zijn geweest, de taal onvoldoende machtig zijn en dat hun vriendenkring en schoolleven in het Nederlands plaatsvindt. Ze hebben niets anders gekend.

*De verwerende partij antwoordt op deze concrete elementen met een wel zeer vage motivering die gedragen is door de woorden 'het is algemeen geweten dat...'.
'*

De verzoekers willen benadrukken dat de identiteitsvorming van kinderen een continu proces is en begint bij de geboorte.

Waar de verwerende partij zeer licht over gaat, door te stellen dat de geboorte in België geen invloed heeft op de administratieve situatie van de kinderen.

Dit is inderdaad zo, doch de geboorte in België speelt echter een cruciale rol voor de identiteit en de binding van de minderjarige kinderen met België en de integratie van de verzoekers in België.

*De geboorte in een bepaald land is dus een zeer belangrijk aspect van de identiteitsvorming.
De directeur van het Sint-Gregoriuscollege te Gentbrugge, de school van de kinderen van de verzoekers kan dit vanuit zijn pedagogische achtergrond bevestigen.*

Hij stelt in een bijkomende verklaring van 14/09/2018 het volgende:

15.

"Geachte,

[■■■]

De ouders en de kinderen hebben zich zéér goed geïntegreerd in de buurt- en schoolwerkingen.

Zij stimuleren de kinderen om zich volledig thuis te voelen en op school hun uiterste best te doen. De ouders zijn een voorbeeld voor velen... altijd begaan, rustig en beleefd omgaand met iedereen. De papa volgde destijds een inburgeringstraject en heeft zich gigantisch goed aangepast en ingepast in onze dagelijkse cultuur en gewoontes. De mama is de bezorgde en liefhebbende persoon die de kinderen met alle mogelijke goede zorgen, omringt.

Deze ouders zijn een toonbeeld voor velen hier op school omdat zij de normen, waarden en afspraken die de school uitdraagt, altijd mee ondersteunen en nakomen.

De facturen worden nauwgezet betaald, de kinderen hebben hier vriendjes en vriendinnetjes en spreken zeer goed Nederlands...

Op alle uitnodigingen tot gesprek en ontmoeting zien we de ouders opdagen...oudercontacten, infomomenten, rapportbesprekingen, zorggesprekken, schoolfeesten, optredens van de kinderen,... Steeds valt het ons op dat de ouders de uitgestoken hand, aannemen.

Het argument dat kinderen zich gemakkelijk opnieuw in een ander land integreren, strookt niet met de realiteit... de gezette passen worden in een klap weggewist. De aangeleerde taal zorgt ervoor dat zij de thuistaal nog enigszins spreken, maar zeker niet voldoende beheersen om daar terug te integreren en te studeren...

Mij is niet echt wetenschappelijk onderzoek bekend dat aantoonde dat iemand zomaar opnieuw; voor het bereiken van de puberteitsleeftijd, zich in een totaal vreemde omgeving; terug probleemloos integreert... zeker wanneer dit gebeurt in een context die geen noemenswaardige meerwaarde biedt aan de kinderen t.o.v. de huidige leefomstandigheden.

De ouders betalen trouw de facturen en parasiteren dus totaal niet in onze omgeving, zodat de school hier ook geen opmerkingen kan in geven.

Acties ondernemen op school willen we nog even afwachten omdat we denken dat alle kinderen altijd het gevoel moeten blijven hebben dat de school 'een veilige haven' voor iedereen moet zijn. Omdat we schrik hebben dat zeker kleuters en kinderen uit de eerste graad niet echt kunnen inschatten welke emotionele en psychologische impact dit kan en/of zal hebben, opteren we momenteel om dit even te laten rusten.

In de hogere klassen komt tijdens de lessen actua natuurlijk regelmatig aan bod hoe het maatschappelijk klimaat momenteel gevoeld en druk komt te staan hier in ons land en hoe het sociaal, veilig gevoel daardoor langzaam wegebt.

Als school blijven we ijveren voor de rechten van elk kind, waarbij in deze familiale situatie, heel wat rechten minstens onder druk komen te staan en met de huidige beslissing, zelfs worden geschonden.

Ik hoop uit het diepste van mijn hart, dat redelijkheid en menselijkheid het wint op regeltjes en onredelijkheid (zie stuk 2)

De heer Wim Van den Berghe, die in zijn functie als directeur ontegensprekelijk pedagogische ervaring en deskundigheid heeft, twijfelt ten eerste aan het feit dat de kinderen van de verzoekers zich zo gemakkelijk zullen kunnen integreren in het land van hun ouders. Voor hen is het inderdaad zoals, dhr. Van de Berghe stelt, een totaal vreemd land. Daarnaast wordt ook de vooruitgang die gemaakt is in België totaal uitgewist.

De kinderen van de verzoekers moeten bij terugkeer naar het land van herkomst van hun ouders terug opnieuw beginnen.

b) Scholing van de kinderen

De heer Wim Van den Berghe heeft verder ook zijn twijfels bij het feit dat kinderen die de pubertijd nog niet hebben bereikt zich probleemloos zullen integreren in een totaal vreemde omgeving.

Ook hij stelt vast, net als de verzoekers, dat de verwerende partij dit cruciaal element niet motiveert. Dhr. Van den Berghe stelt dat er hem geen wetenschappelijk onderzoek bekend is dat deze beweringen kan staven. Het enige wat de verzoekers uit de bestreden beslissing afleiden is dat dit, blijkbaar, algemeen geweten zou zijn.

De verzoekers wijzen erop dat het recht op onderwijs volgens General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag het recht op onderwijs een belangrijk deel aspect is van de beoordeling van het hoger belang van het kind. De verwerende partij gaat voorbij aan de taalachterstand die de kinderen van de verzoekers hebben in het Albanees.

Gelet op het feit dat deze taal de moedertaal van hun ouders is, spreken de kinderen deze taal nog enigszins doch niet genoeg om zich daarmee op school te integreren en daar te studeren. De verzoekende partijen merken op dat het Albanees inderdaad niet de hoofdtal is van hun kinderen.

Ze begrijpen niet waar verwerende partij op doelt door te stellen dat het voordeel is voor jonge kinderen dat ze de kans krijgen om meerdere talen te leren. Dit argument is geheel naast de kwestie. De kennis van het Nederlands heeft in Albanië bovendien geen toegevoegde waarde. Bij terugkeer naar het land van verzoekers, wordt het recht op onderwijs van hun kinderen in sterke mate uitgehold door de achterstand die de kinderen reeds hebben opgebouwd.

17.

c) Onderscheid tussen kinderen

Uit de bestreden beslissing kunnen verzoekers verder afleiden dat verwerende partij een ongeoorloofd onderscheid maakt tussen kinderen:

"Het gaat hier niet om jongelingen die hier hun hele scholing doorlopen hebben en de beslissende jaren van hun puberteit, inzake het vormen van een eigen identiteit, hier hebben doorgebracht en reeds hechte sociale bindingen hebben

De situatie van de kinderen van de verzoekers wordt vergeleken met de situatie van oudere kinderen die reeds in de puberteit zitten, hun identiteit al gevormd zouden hebben en een reeds hechte sociale bindingen zouden hebben.

De verzoekers leiden uit deze motivering af dat oudere kinderen wel in aanmerking komen voor een regularisatiemaatregel.

Met kwestieuze motivering betreffende de buitengewone omstandigheden wordt dus evenzeer een beoordeling ten gronde gevoerd.

De verzoekers kunnen met een dergelijke motivering bijgevolg niet akkoord gaan.

De verwerende partij maakt een onderscheid tussen kinderen naargelang leeftijd en identiteitsvorming.

Dit is geenszins in het hoger belang van het kind.

De situatie van beide groepen kinderen is echter dezelfde. De kinderen van de verzoekers zijn niet verantwoordelijk voor de daden van hun ouders, hetzelfde geldt voor oudere kinderen waar mee verwerende partij het onderscheid maakt.

De verwerende partij behandelt kinderen in dezelfde situatie op een ongelijke manier, zonder dit zelfs maar wetenschappelijk te staven, wat uiteraard niet kan aanvaard worden.

Het was niet de keuze van de kinderen van de verzoekers om geboren te worden in irregulier verblijf in België. De verwerende partij erkent dit trouwens door in de bestreden beslissing het volgende te stellen: Het is inderdaad zo dat de kinderen in België school hebben gelopen. Dit toont enkel aan dat hun recht op onderwijs niet geschonden werd, ondanks de irreguliere verblijfstoestand waarin hun ouders hen gebracht hebben

Bovendien is een kind ongeacht zijn leeftijd niet verantwoordelijk voor de daden van zijn ouders en heeft ze daar geen inspraak in.

DVZ laat in ieder geval uitschijnen dat jonge kinderen niet geregulariseerd kunnen worden omdat hun sociale binding niet dezelfde zouden zijn als deze van oudere kinderen.

Dit maakt dus een beoordeling ten gronde uit, eerder dan een beoordeling van een buitengewone omstandigheid.

Verweerder maakt een duidelijk (niet wetenschappelijk onderbouwd) onderscheid en benadrukt de jonge leeftijd van de kinderen van de verzoekers.

Het artikel 9bis Vw stelt overigens nergens dat de sociale binding en integratie van jonge kinderen geen buitengewone omstandigheid zou kunnen zijn.

18.

De verwerende partij laat echter uitschijnen dat jonge kinderen niet zouden kunnen genieten van de regularisatiemaatregel, terwijl oudere kinderen die in hun pubertijd zitten dat wel kunnen.

Hiermee voegt de verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet, hetgeen buiten de discretionaire bevoegdheid valt en schending van artikel 9bis Vw uitmaakt.

d)

Aangaande het belang van het kind schendt de verwerende partij in ernstige mate de op haar rustende motiveringsverplichting alsook de zorgvuldigheidsplicht. Geconfronteerd met de individuele en concrete elementen van het dossier, antwoordt verwerende partij in de bestreden beslissingen met ongefundeerde beweringen en hypothesen die algemeen gekend zouden moeten zijn.

Bovendien voegt de verwerende partij een voorwaarde aan de wet toe door een onderscheid te maken tussen jonge kinderen en kinderen die hun puberteit al hebben bereikt.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

4.5.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Albanië te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

19.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partijen.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partijen naar Albanië zou gaan om aldaar via de diplomatieke post in Bulgarije louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.2. De verzoekende partijen voeren in hun enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen stellen bij de uiteenzetting van de feiten en bij de uiteenzetting van hun enig middel onder meer dat zij niet akkoord gaan met de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de bevoegde diplomatieke post in Bulgarije bevoegd voor Albanië. Zo stellen ze dat de verwerende partij er aan voorbijgaat dat zij geen verblijfsrecht hebben in Bulgarije, noch een onderdaan zijn van dat land. Ze stippen aan dat zij als derdelanders een visum moeten aanvragen bij de Bulgaarse autoriteiten. De Bulgaarse autoriteiten oordelen discretionair over het toekennen van een visum, zodat de verwerende partij er verkeerdelijk vanuit lijkt te gaan dat zij probleemloos een visum zouden krijgen. Ze stellen dat de verwerende partij er geheel aan voorbij gaat dat het bijzonder moeilijk is voor hen om de aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post in Bulgarije, zonder onderdaan te zijn van dat land of er verblijfsrecht te hebben.

Een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet in principe worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Op dit principe bestaan drie uitzonderingen: de in een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen (artikel 9, tweede lid), wanneer er buitengewone omstandigheden zijn en de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft (artikel 9bis) en de in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en lijdt aan een ziekte kan onder welbepaalde voorwaarden een machtiging tot verblijf aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde (artikel 9ter).

In casu is enkel de tweede uitzondering aan de orde en meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden". Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een

verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek. Vooreerst dient nagegaan te worden of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar is en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te verkrijgen gegrond zijn.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad van State oordeelde reeds in zijn rechtspraak dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz... (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)

In casu voeren de verzoekende partijen aan dat het voor hen bijzonder moeilijk is om hun aanvraag in het buitenland in te dienen daar er geen diplomatieke post is in Albanië. Ze verduidelijken dat zij geen verblijfsrecht hebben in Bulgarije, noch een onderdaan zijn van dat land; dat zij een visum dienen aante vragen en dat er niet probleemloos kan van uitgegaan worden dat zij dit visum zullen verkrijgen.

Wat betreft het niet aanwezig zijn van een Belgische diplomatieke of consulaire post in Albanië motiveert de verwerende partij wat volgt:

“De verzoekers stellen nog dat ze zich zouden moeten wenden tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, een land waar ze geen verblijfsrecht hebben, terwijl ze in België woonachtig zijn en hier reeds pogingen hebben ondernomen om hun verblijf te regulariseren. Dit argument vormt geen buitengewone omstandigheid daar hun landgenoten zich ook dienen te wenden tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije. De wet stelt woordelijk:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.” België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. De betrokkenen dienen de desbetreffende wetgeving te respecteren.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De verzoekers bouwen de hele redenering rond het immense nadeel dat dit voor hen oplevert, terwijl zij, het bedoelde voordeel slechts bekomen hebben ingevolge een binnenkomst en een verblijf buiten alle wettelijkheid om volgend op een afgewezen asielaanvraag. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.”

De Raad stelt vast dat de verwerende partij zich ertoe beperkt te verwijzen naar de wet, maar op geen enkel moment ingaat op het argument van de verzoekende partijen dat ze geen verblijfsrecht hebben in Bulgarije waardoor het voor hen bijzonder moeilijk is de aanvraag in Bulgarije in te dienen. Aldus is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 20 augustus 2018, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU